

ONS WATERHOEN KUIKEN

Foto: archief Aviculture Europe

Door: Johanna Snijder.

Onze oudste kwam ermee aanzetten.... Hij en zijn vriendin hadden het diertje luid piepend naast een fietspad zien lopen. Gelukkig hebben ze gezond verstand en hebben het beestje eerst gelaten waar het was. Echter op hun terugweg rende het beestje nog steeds luid piepend in het rond. Ze hebben gezocht maar konden geen moeder ontdekken en hebben het kuiken toen maar meegenomen. Het had nog een eitandje op zijn snaveltje, dus was hoogstens een paar dagen oud. Voor de zekerheid heb ik het kuiken eerst onder een warmteplaat gezet en goed laten eten van een lekker papje van opfokvoer voor watervogels. Na 2 dagen heb ik hem/haar bij een broedse Cochin krielhen in de legbak gezet. De broedse hen was helemaal in haar nopjes en na 2 dagen ging ze dan ook aan de wandel met het waterhoentje. Zij en de rest van de kippen zagen het waterhoentje blijkbaar gewoon als een kippenkuiken en het ging dan ook perfect. We noemden hem/haar "Woody".

Het zocht dan ook gretig de warmte en bescherming van de kip door instinctief onder haar te kruipen.

Links:

Toen het waterhoentje bij ons kwam was het eigenlijk een lelijk kuikentje.

Rechts onder:

Het kuiken werd meteen geaccepteerd door een broedende Cochin Kriel kip.

Links:

Al snel voelde het waterhoentje zich thuis en werd een beetje 'vrijer'. Het was grappig om te zien hoe het kuikentje vaak bovenop de kip ging zitten. Dit had ik ook wel eens gezien bij jonge waterhoentjes in 'het wild' en het is leuk om te zien dat dit instinct aanwezig is, ook al is mama in dit geval een kip.

Rechts onder:

Het was fascinerend om te zien hoe het waterhoen zich ontwikkelde. Wat meteen opviel is dat in de eerste plaats de poten een groeisprint maakten.

Onder:

Na 2 dagen ging moeder kip zoals een hen met kuikens het nu eenmaal doet, met 'haar' kuiken op stap. Het waterhoentje groeide goed op een dieet van opfokvoer voor watervogels en kleine gedroogde garnaltjes. Na een aantal dagen werd het tijd voor zijn/haar eerste zwemles.

De bak werd om de 2 dagen opnieuw gevuld met water uit een gezonde sloot uit de buurt, inclusief de waterplantjes en diertjes die van nature in een sloot aanwezig zijn.

Links:

Het waterhoen groeide snel en moederkip waakte nog steeds over 'haar' kuiken. Ook in dit stadium is het verrassend om het natuurlijk gedrag te observeren. Wij zagen onder andere dat het waterhoen daadwerkelijk dook en over de bodem zocht naar diertjes. Levende kleine garnaltjes (welke wij van een kennis kregen gedoneerd) en de diertjes en plantjes die al in het slootwater zaten, werden dan ook uit het water gevist en smakelijk opgegeten. En zo kwamen wij erachter dat kippen waterplanten ook lekker vinden.

Links:

En als je maar flink blijft eten onder het wakend oog van je mama kip, word je vanzelf een groot waterhoen.

Onder:

Wellicht dat hij/zij zich hier even achter de oren krabt en zich afvraagt waarom mama nooit mee gaat zwemmen? Afvragend of mama dan toch niet zijn/haar echte moeder is?

Toen het kuiken groot genoeg was, hebben we het uitgezet op een plek waar ook andere waterhoentjes zaten. Toen de tijd was aangebroken, ging het vangen van het waterhoen niet echt gemakkelijk. De gehele tijd dat het waterhoen bij ons was, hebben wij namelijk geen 'lichamelijk' contact met het dier gehad. Dit puur vanuit het oogpunt dat het een wild dier is (en moet blijven) en later geen toenadering tot mensen moet zoeken.

Hopelijk heeft hij/zij nog een lang en gelukkig leven. Telkens als wij langs het natuurgebied komen, zeggen wij altijd even: "Hallo Woody". Niet dat wij hem zien, maar gewoon zomaar

Naschrift van de redactie

Dit artikel is niet bedoeld als stimulans om zelf ook eens een 'wild' kuiken op te fokken. Johanna heeft jarenlang zulke dieren opgevangen en was heel goed op de hoogte hoe ze voor dit kuiken kon zorgen, en de foto's waren zo leuk dat wij ze u niet wilden onthouden. Maar het voeren en verzorgen is eigenlijk specialistenwerk en als er wel goed gevoerd wordt, dan is er de inprenting op mensen, en wilde dieren moeten wild blijven en geen inprenting op mensen hebben. Om dezelfde reden moet je ook nooit wilde eieren uitbroeden als je die vindt. Al is het zelf verzorgen van 'wilde' dieren nog zo goed bedoeld, het is altijd beter om gevonden kuikens van watervogels e.d. naar een opvangcentrum brengen waar ze tussen soortgenootjes opgroeien en daardoor van elkaar leren. Voor de volledigheid: In Nederland is het houden van wilde vogels volgens de huidige wet strafbaar voor particulieren.

Foto: Dirk de Jong.